

Records

Teresa Sarriera

L'HORT DE CAL GENERAL

○ Els carrers del Centre i del Sol s'acabaven amb una paret més aviat baixa, fins a la numeració noranta i tants.

A l'altra part de la paret s'hi veia l'hort de cal General.

Estava abandonat, ple d'herbes i d'olivardes florides de gros i de fulles oloroses.

Aquest camp anava des de la carretera a quasi el carrer de Santa Maria i quasi al carrer del Triomf fins al darrera de les cases del carrer Iris. Hi havia una casa pairal prop de la carretera davant de la casa Arnús.

Aquesta casa era la casa del General Casagemas.

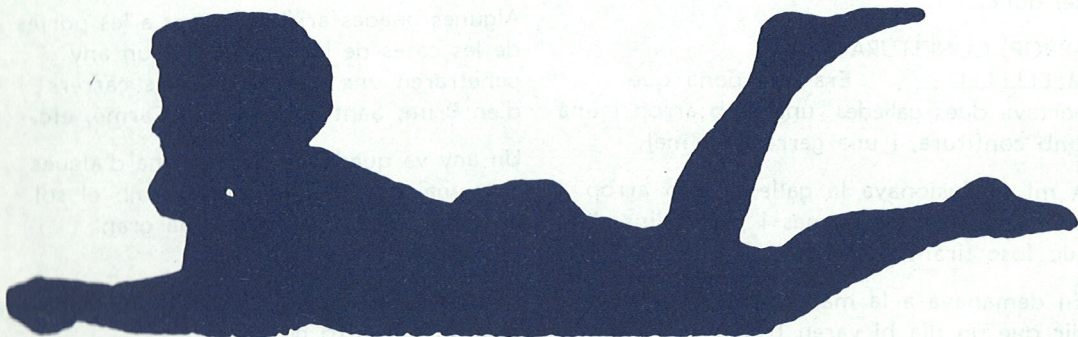
○ Van obrir-se en aquest terreny els carrers

Miquel Peiró, Antoni Maura i Martí i Julià, i es van allargar els carrers del Sol i del Centre fins al d'Iris.

En una part del terreny, la part de la carretera, s'hi edificà EL VELÒDROM de Badalona, els pescadors en deien EL VELÒDROM, amb la pista per bicicletes i motos. La part de pista del cantó de mar era pla, molt inclinat. Més tard va desaparèixer i s'hi muntaren unes naus industrials.

Un fill de Casagemas era íntim amic de Pau PICASSO i van anar junts a París a principi de segle.

Aquest fill de Casagemas es va suïcidar a París d'un tret al pols, cosa que va afectar molt Picasso, fins al punt que va pintar el rostre de perfil de Casagemas amb la

ferida, estès al lilit i amb un ciri encès, amb tècnica de Van Gogh, pintura que Picasso va guardar-se fins que va morir. Està actualment al llegat del Govern francès. També el pintà en una gran tela dita «L'enterrament de Casagemas» que es va vendre per més de trenta milions de pessetes. El retratà més tard de memòria en l'obra mestra de l'època blava, que anomenà LA VIDA, actualment al museu de Cleveland.*

De tot el terreny de cal General només queda ara la plaça en forma de semicercle dita Plaça Casagemas, i jo em pregunto, ¿si Picasso era tan amic del fill Casagemas, no és possible que hagués passat alguns dies a Badalona?...

ELS CRITS DE CARRER

A la Badalona dels anys 1915 a 1930 hi havien venedors ambulants que pregonaven el que venien amb crits força personals.

EL NUNCI. Era un home més aviat baix amb grans bigotis i gorra de plat, amb l'escut de l'Ajuntament al davant,

Portava una trompeta de llautó resplendent. Es posava a les cantonades, tocava la tonada i, un cop sortia la gent al portal, llegia l'avís del dia. Quan era de cinema acabava dient: Aquest vespre tothom cap al Picarol...!

Quan la cosa era oficial feia més filigranes amb la trompeta i acabava més llarg, cosa que feia que les mestresses sortissin expectants.

Un pianista i compositor de Badalona, en Salsas, va compondre una sardana amb els primers compassos dels «curts» amb el toc del nunci.

ARROP, CONFITURA I

MELLLLLLLL..... Era una dona que portava dues galledes, una amb arrop i una amb confitura, i una gerra amb mel.

A mi m'hi fusionava la galleda amb arrop on hi suraven les prunes i peres dins d'un suc fosc tirant a verdós.

En demanava a la mare, però ella em va dir que un dia hi varen trobar una rata

confitada a dintre; és clar, vaig perdre la il·lusió.

DRAPAIRE; SALAIREEEEE..... Anava amb un carro ple de draps i un caixó amb sal. Canviava draps per una mesura de sal.

NOIES NATAAAA... Un home amb dues galledes plenes de nata i un cullerot de fusta, les dones sortien amb un plat a comprar-ne per a l'esmorzar.

CAFÈ EL SUBMARÍ. Un home amb un burret i al damunt del burro un submarí d'un metre de llarg, amb una aixeta, d'on omplia una cafetera i anava servint a les cases que en volien. Portava una trompeta corba de llautó i tocava de tant en tant per avisar del seu pas.

EL TEMPORAL DE LES «FAVES»

Entre març i abril venien els temporals de les «faves», dit així perquè era l'època d'aquests llegums.

Tots d'una s'aixecava furient el mar, i les onades colpejaven les barques que aquell temps eren encara bastants.

Els pescadors angoixats, s'apropaven a la sorra i reunits i per mitjà de pals untats amb seü, empenyien les barques cap a la via i després fins al centre de la Rambla, per a protegir-les dels embats de l'aigua.

Tot el passeig era ple de barques i es reünien els Gotzos, Teiet, Bufanda, en Xarxes, en Quimarro i d'altres pescadors a canviar impressions sobre el mal temps.

Les onades passaven la via, inundaven el passeig i la gent havia de pujar sobre els bancs de la Rambla per no xopar-se els peus.

Algunes onades arribaven just a les portes de les cases de la Rambla i algun any penetraren uns metres dins els carrers d'en Prim, Sant Pau, Mercè, Carme, etc.

Un any va quedar la sorra plena d'algues fins una alçaria d'un metre; amb el sol es van podrir, i deixaren una gran pestilència durant uns dies.

Afortunadament, no sé per quina causa ja fa anys que això no passa.